JACKi

JACKi ZPRAVODAJ

KULTURA ~ SPORT

11/2026

www.jackijablunkov.cz

DANIEL PONDUŠA
CESTOVATEL, BYLINKÁŘ

více na str. 6

Světlo v listopadové tmě

Listopad má zvláštní atmosféru. Dny se krátí, rána bývají zahalená mlhou, ze stromů mizí poslední listí a příroda se pomalu ukládá k odpočinku. Je to měsíc, který nás možná více než jiné zve ke ztišení.

Na jeho začátku navštěvujeme hřbitovy, zapalujeme svíčky a vzpomínáme na ty, kteří už nejsou mezi námi. Když se člověk večer podívá na hřbitov plný drobných světel, uvědomí si jednu zvláštní věc: jedna malá svíčka mnoho světla nevydá. Ale stovky malých plamínků dokážou prozářit celou tmu.

A podobné je to i s mnoha dalšími věcmi v našem životě.

Vezměte si například obyčejný list papíru. Jeho tloušťka je přibližně desetina milimetru. Když ho přeložíme napůl, je dvakrát silnější. Přeložíme ho znovu – čtyřikrát silnější. A pak osmkrát, šestnáctkrát, dvaatřicetkrát…

Samozřejmě, běžný list papíru mnohokrát přeložit nedokážeme. Ale kdyby to teoreticky možné bylo, po padesáti přeloženích by jeho tloušťka přesáhla 100 milionů kilometrů.

Z desetiny milimetru!

Na začátku přitom nevidíme skoro žádnou změnu. Po prvním přeložení nic ohromujícího. Ani po druhém. Ani po třetím. Mohli bychom si říct: „Má to vůbec nějaký význam?“ Jenže každý další krok navazuje na ten předchozí. Malé se postupně násobí, až vznikne něco, co jsme si na začátku vůbec nedovedli představit.

Často máme pocit, že význam mají především velké věci. Velká rozhodnutí, velké činy, velké výsledky. A to malé snad ani nestojí za řeč. Jenže právě z malých věcí se náš život většinou skládá.

Jedno dobré slovo.
Jeden telefonát člověku, který je sám.
Jedna návštěva.
Jedno poděkování.
Jedno rozhodnutí odpustit.
Jedna krátká modlitba.

Nic z toho nezmění svět během jediného dne. Ale může to změnit něčí den. A někdy dokonce mnohem víc.
V Bibli zaznívá pozoruhodná otázka: „Kdo by pohrdal dnem malých začátků?“ (Zacharjáš 4,10)

My lidé máme rádi rychlé a viditelné výsledky. Bůh však často pracuje jinak – tiše, nenápadně a postupně. Učí nás věrnosti v malém. Protože právě malé věci, opakované den za dnem, mohou nakonec proměnit vztahy, rodinu, společenství i nás samotné.

Listopad nám připomíná pomíjivost života. Opadané stromy, krátké dny i světla svíček nám říkají, že čas, který máme, není samozřejmostí. Nečekejme proto na nějakou „velkou příležitost“, abychom udělali něco dobrého. Začněme dnes. Maličkostí.

Rozsvítit malé světlo tam, kde je trochu tmy. Povzbudit člověka, který to potřebuje. Udělat krok ke smíření. Poděkovat za to, co jsme dosud považovali za samozřejmé. Nebo se na chvíli zastavit a obrátit svou pozornost k Bohu.

Protože stejně jako se nepatrná tloušťka papíru může při opakovaném skládání násobit do nepředstavitelných rozměrů, také drobné projevy lásky a věrnosti mohou časem přinést ovoce, které dnes ještě nevidíme.

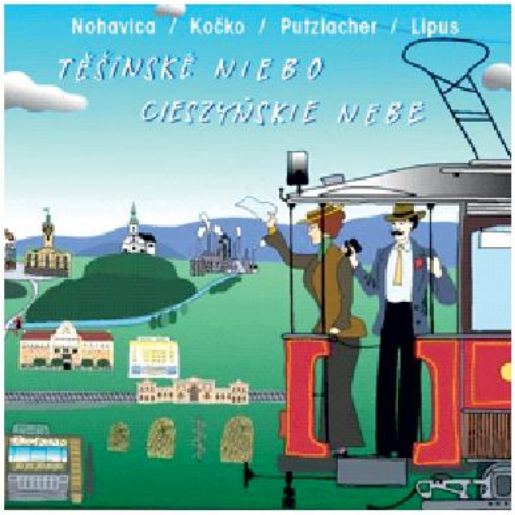
Nepodceňujme malé věci. Jejich prostřednictvím může Pán Bůh vnést světlo tam, kde ho je v listopadových dnech – a někdy i v našem životě – nejvíce potřeba.

pastor Jan Fojcik

Mikulášské představení
6. 12. 2026 v 16:00
Sál radnice Jablunkov
Soutěže
Workshopy
Hry
Jablunkovské divadlo
Sladká odměna
„Jak to bylo na Mikuláše"
Dobrovolné vstupné
JACKi
Jablunkovské centrum kultury a informací
JABLUNKOVSKÉ DIVADLO
DDM JABLUNKOV
Těšínské SLEZSKO
Jablunkov

CIESZYŃSKIE NEBE - SPEKTAKL ŁO PAMIYNCI I POJEDNANIU

„Těšínské niebo – Cieszyńskie nebe” to jedyn z najważniyjsich spektakli w historii Teatru Cieszyńskigo, ale teś jedno z najwybitniyjsich przedstawiyń ukazujóncych los ludzki na pograniczu jaki powstały w Europie Środkowej po 1989 roku. Premiera łodbyła sie **15.05.2004 roku**, dwa tydnie po przystómpiyniu Polski i Republiki Czeskij do Unii Europejskij. Ta data miała wymiar symboliczny – w mómyncie, kiedy zaczynały tracić swoje polityczne znaczyni downe narodowe spory i podziały, teatr łopowiedzioł historyjym wielowiekowego Ksiynstwa Cieszyńskigo, kiere w XX wieku podzielił drót kolczasty i płot graniczny. Spektakl był wspólnym dziełym twórców silnie zwiónzanych ze Ślónskym Cieszyńskim: **Jaromíra Nohavicy** – autora pieśni, **Renaty Putzlacher** – scynarzystki i tłumaczki, **Radovana Lipusa** – reżysera i współautora scynariusza, **Tomáša Kočki** – autora nowych aranżacyji muzycznych. Na scynie społym wystympowali aktorzy **Scyny Polskij i Scyny Czeskij**, tworzónc jedno przedstawiyni w dwóch jynzykach. Tyn fakt był artystycznym manifestym – teatr pokazowoł, zie kultura poradzi przekroczać granice, kiere przez dziesiyncіolecia tworziła polityka. Głównym bohaterym spektaklu stoł sie cieszyński ***„Zaczarowany tramwaj”***, kiery kursowoł po niepodzielónym Cieszynie w rokach **1911–1921** - podobnie jako po Krakowie kursowała ***„Zaczarowano dorożka”*** w słynnym wierszu Gałczyńskigo. Kolejne przistanki tyj rajzy ukazujóm scyny z historyji nasigo regiónu, jego legynd, codziynności i pamiynci miyszkańców. Tramwaj nie jadzie łod stacyji do stacyji, ale łod wspómniynio do wspómniynio. Przemierzo zbiorowóm pamiynć miyszkańców Ślónska Cieszyńskigo. łObok prowdziwych wydarzyń pojawiajóm sie miyjski legyndy, humorystyczne anegdoty i poetycki łobrazy. Dziynki tymu historyja przestowo być abstrakcyjno – stowo się czyńściom nasigo żywobycio. Narracjym prowadzóm niezwykłe piosynki **Jaromíra Nohavicy**, kiere nie sóm jyny muzycznymi przerywnikami. Każdo ś nich – a je ich azie 23 - stowo sie poetyckim kómentarzym do kolejnych scyn. W utworach takich jak **„Těšínská/Cieszyńska”**, **„Jacek”**, **„Pane Prezidente”**, **„Dokud se zpívá”**, **„Hymna HC Oceláři Třinec”**, **„Plebs Blues”** ci **„Každý si nese své břímě”** pobrzmiewajóm nostalgiczne wspómniynia, humor, ironia i refleksyja nad przemijanim i odpowiedzialnościóm za własne dziedzictwo.

Kdybych se narodil před
sto lety
V jinačí době
U Larischů na zahradě
trhal bych květy
Má lásko tobě

Tramvaj by jezdila přes
řeku nahoru
Slunce by zvedalo
hraniční závoru
A z oken voněl by
Sváteční oběd

Vidím to jako dnes
šťastného sebe
Ženu a děti a těšínské nebe
Ještě že člověk nikdy neví
Co ho čeká

Twórcy nie chcieli łopowiadać ło tym, co dzieliło Czechów, Polaków, Austryjoków i Żydów na nasich terynach. Świadómie zrezygnowali z eksponowanio bolesnych kónfliktów politycznych, koncentrujónc sie na tym, co budowało na tej Ziymi wspólnotym doświadczyń. Spektakl ukazuje, że historia pogranicze nie musi być łopowieściom łо zwyciynzcach i pokónanych. Może być historyjóm ludzi, kierzi przez stulecia żyli kole sebie, pracowali, zakochiwali sie, tworzyli miyszane małżyństwa, wychowywali dziecka i kreowali wspólnóm, wielobarwnóm cieszyńskóm kulturym. Jednym z najważniyjsich bohaterów przedstawiynio je **„człowiek pogranicze”**, kierego nie do sie łopisać jyny przez jednóm narodowość. Jest un człowiekym, kierego tożsamość wyrosto z poru tradycyji. Poradzi mówić poróma jynzykami, zno różne zwyczaje, żyje na styku kultur. Spektakl ukazuje, że tako wielokulturowość nima jakimsi zagrożynim, ale bogactwym nasij Ziymi. Zie można być wiernym własnym korzynióm, nie łodrzucajónc innych ludzi i ich kultur. Znaczyni „Těšínskiego nieba” wykrociło daleko poza teatr. Według reżysera **Radovana Lipusa** przyczynił sie tyn spektakl do łodrodzynio zainteresowania historióm cieszyńskigo tramwaju, łodbudowy legyndarnej kawiarni **Avion** oraz rozwoju nowych form czesko-polskij współpracy kulturalnej. Jego przesłani mówi, zie człowiek potrzebuje pamiynci, ale nie powiniyn fórt żyć downymi konfliktami. Nasio mało ojczyzna może być miyjscym spotkanio. Kultura poradzi budować mosty tam, kany polityka przez lata budowała podziały, bo prowdziwe dziedzictwo regiónu tworzóm ludzie, ich jynzyk, muzyka, łopowieści i wzajymne relacje. **„Těšínské niebo”** to teatralny esej ło pamiynci, pojednaniu i tożsamości człowieka pograniczo, ło niezwykłej Ziymi kany ludzie poradzóm dozdrzić w swojij różnorodności bogate dziedzictwo i wspólne dobro.

Z górolskim pozdrowiynim
Andrzej Suszka z Rupiynki łod Fiedora

TRISIA
TIP na dárek
pod stromeček?
Nadělte
vstupenky
nebo
dárkový poukaz
do TRISIA!
Darujte chvíle
radosti, smíchu a emocí.
Darujte kulturu.
Mrkněte
do TRISIA!
SMOLO
Třinec i ty

DANIEL PONDUŠA

CESTOVATEL, BYLINKÁŘ

Fandíme odvážným mladým lidem, kteří se nebojí cestovat, nespoléhat na cestovní kanceláře a vyrazit jen tak – stopem, autobusem nebo vlakem, podle momentální situace. Je skvělé, když mladý člověk poznává, jak se žije jinde. Získává nadhled a může si spoustu věcí uvědomit. Daniel Ponduša pochází z Jablunkova a o letošních prázdninách se vydal ve svých 18 letech stopem na Balkán. Strávil cestováním 12 dnů a nocí a přivezl si krásné fotografie, videa a hlavně mnoho zážitků. Jsme rádi, že se s námi může podělit o své postřehy a provést nás blízkým zahraničím tak, jak to vidí svýma očima a svým mladým vnímáním.

Jak Tě napadlo vydat se na cesty bez rezervací pobytu a dopravy?

Už od dětství jsem rád zkoušel nové věci. Nikdy mi nechyběla odvaha a hodně mě lákalo cestování. Moje první dobrodružství jsem prožil v patnácti letech, kdy jsem se vydal přenocovat venku v horách u Kozubové. Samozřejmě jsem tehdy ještě musel získat svolení rodičů. Nakonec jsem jim volal, že jsem v Třinci a jestli můžu přespat na Javorovém. Spal jsem v lese a hned jsem byl z toho nadšený. Každý rok jsem pak absolvoval nějakou turistiku s přespáním. Prošel jsem tak pár etap Stezky Českem. Tento rok mi konečně bylo osmnáct, a tak jsem si řekl, že podniknu něco náročnějšího.

Tak ses vydal na Balkán. Které státy jsi navštívil?

Přejel jsem přes Slovensko a navštívil Maďarsko, přes Rumunsko jsem také jen přejížděl. Pak jsem navštívil Srbsko, Makedonii, Kosovo, Albánii, Černou Horu. To vše autostopem. Do Bosny jsem už jel autobusem a domů jsem se vracel také autobusem.

Musel sis na tuto cestu ušetřit?

Něco ano, ale zároveň jsem slyšel, že na Balkáně jsou lidé velmi pohostinní a není třeba brát s sebou hodně peněz. To se mi potvrdilo, protože jsem za první týden utratil jen 50 Kč. Celý první týden mi tamější lidé pořád něco nabízeli. Někdy zastavilo auto, aby mi nabídli jídlo, nebo mě zvali do restaurace. Když jdete oblečený jako turista s batohem na zádech, nemusíte se o jídlo moc starat. Turista je tam totiž vzácností a nezapadá do těchto zemí. Pro ně je turista „wow“ – někdo, kdo se přišel k nim podívat. Všude na Balkáně jsou velice pohostinní. Dokonce mě pozvali k sobě domů na nocleh, a kromě jídla mi nabízeli i peníze. Balkán je tím známý. Černá Hora je už více turistická destinace, tam už to tak nefunguje.

Jak začala Tvoje cesta? Koho jsi stopnul jako prvního?

Začal jsem stopovat u cesty v Návsí s cedulkou v ruce „Maďarsko a Srbsko“, ale po půl hodině mi došlo, že takhle to asi nepůjde. Šel jsem na benzínku v Návsí zeptat se kamioňáků – to je pravidlo stopařů, benzínka je poslední záchrana. Měl jsem štěstí, vzal mě Makedonec, který jel přes celé Slovensko až k hranici s Maďarskem. Asi po prvních pěti minutách cesty se mě zeptal, kolik u nás v Česku stojí kokain. Tak si říkám, že Balkán bude asi dost drsný. V Srbsku se mi to pak potvrdilo – marihuana za volantem i na dálnici tam byla normální. Vůbec se to tam neřeší.

Co sis sbalil, aby batoh nebyl těžký?

Myslím, že už mám dost luxusní výbavu, takže bez jídla mělo moje zavazadlo 8 kg a dohromady s vodou a jídlem 13 kg. Měl jsem samé odlehčené věci – spacák, karimatku (protože jsem většinou spal pod širákem), všechno péřové, ať to funguje a je to lehké. Také tarp – přístřešek, kdyby pršelo. Za celou dobu pršelo jen dvakrát, ale je to užitečná věc a každý turista si ho na delší cesty bere. Pro připevnění se pak použijí trekingové hole anebo se tarp přiváže ke stromu. Hole jsem používal po celou cestu, váha těla se díky nim rozloží do čtyř míst a odlehčí se klouby.

Jaké jsi měl oblečení a boty?

Mám obyčejné boty za 300 Kč, se kterými jsem přešel snad už 900 kilometrů a pořád drží. Někdy drahé boty vydrží méně. Důležité je mít širokou špičku a co je super věc, jsou nepromokavé ponožky. Kdysi jsem chodil v těžkých kožených botách, které časem stejně promokly a pak dlouho schly. Běžecké látkové boty a nepromokavé ponožky – to je top. Pak jsou skvělé antibakteriální merino ponožky. V tom velkém vedru jsem měl dírkované tričko s dlouhým rukávem, abych se nespálil, a také klobouk. Dvě věci, bez kterých bych v létě už nešel.

Získal jsi nějaké informace dopředu, jak se na cestu na Balkán připravit?

Na YouTube jsem od patnácti sledoval různé cestovatele. Pořád mě to někam táhlo, ale kvůli věku jsem nikam nemohl. Díky jejich zkušenostem jsem si určitý obrázek o podobném cestování udělal, ale neznal jsem nikoho, kdo by si takhle vyjel zrovna na Balkán.

Co bylo Tvým cílem? Poznat města, přírodu nebo lidi, kteří tam žijí?

Zajímalo mě všechno – architektura měst, krása přírody, jídlo. Chtěl jsem ale poznat hlavně mentalitu lidí, kteří žijí v Kosovu nebo Albánii. Chtěl jsem zjistit, proč se tam turisté bojí cestovat a jaké to tam doopravdy je. Byl jsem na Balkáně samozřejmě jen dvanáct dní, což je krátká doba, ale já se tam cítil bezpečně. Dokonce bych řekl, že je to bezpečné místo i pro ženy, protože je tam liberálnější odnož muslimské víry, berou ženu nastejno s muži, někdy dokonce má muž sloužit ženě. Oni sami nevěří nikomu, ani soused sousedovi, ale když se s nimi sblížíte, jsou hrozně hodní a udělají pro vás všechno. Když se sblížíte s mafiánem jako cizinec, ani on nemá zájem vám ublížit. Dokonce mě jeden z nich pozval na mafiánský večírek, ale tam jsem raději nešel.

Proč tam panuje taková nedůvěra mezi lidmi?

Podle mě tu nedůvěru zanechala válka. V oblasti Srbska a Kosova jsou dodnes občanské války. Tam klidně někdo někoho i zastřelí a trest nepřijde, protože Kosovo je mafiánský stát. První, co mě hned udivilo, když jsem vkročil do Kosova, byla velmi luxusní auta – na deset aut je tam šest luxusních. Například v Prištině, hlavním městě Kosova, jsou oblasti, kam obyčejný člověk nemá přístup – jsou vyhrazené jen pro miliardáře. Když jsem se dozvěděl, že ulice, na které se zrovna nacházím, někomu patří, nevěděl jsem, jestli po ní vůbec můžu jít. Drsné. Je tam neskutečný rozdíl mezi chudobou a bohatstvím. Viděl jsem znečištěné řeky, všude odpadky, lidi, kteří bydlí v polorozpadlých domech, a jen o deset kilometrů dál neskutečný luxus, který nikde jinde v Evropě není. Mluvil jsem s lidmi, kteří mají na předloktí tetování a patří do mafie. Kosovo je hlavní migrační koridor, kde se pašují nelegální zbraně a kokain z Afghánistánu do Evropy.

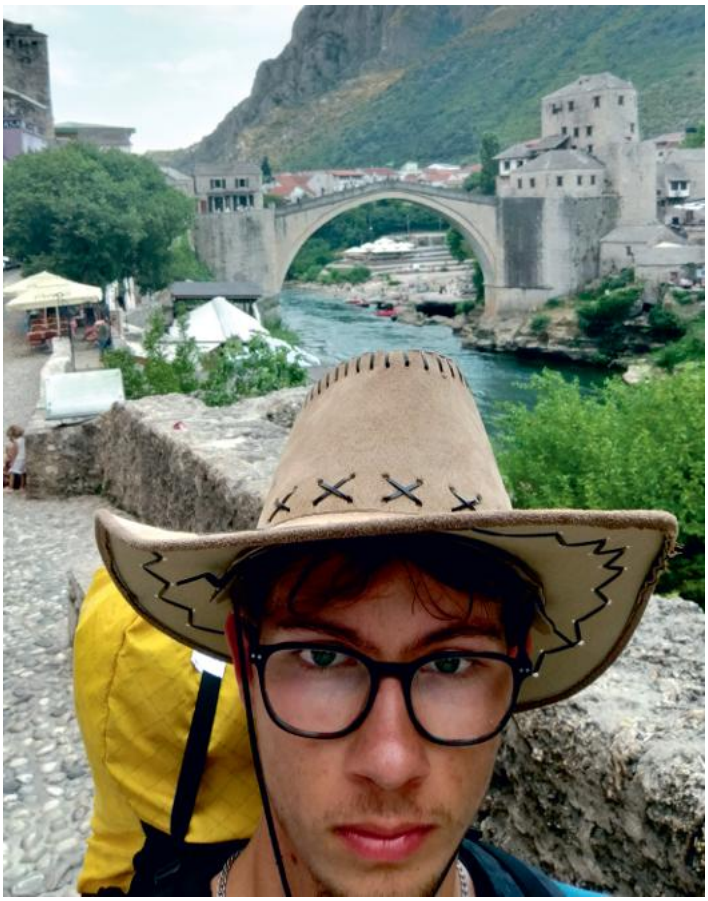
Jak ses dostal do Kosova?

V Makedonii jsem chtěl dojet až ke známému Ochridskému jezeru, které se nachází v horách na hranicích Makedonie a Albánie.

Šel jsem už dlouho po asfaltové cestě, která měla v tom vedru snad 55 stupňů. Bylo mi špatně, neměl jsem sodík a z nedostatku minerálů se mi točila hlava. Když už mi bylo na omdlení, vešel jsem do jednoho supermarketu. Pomoc mi nabídl majitel luxusního hotelu, který byl poloviční Slovák a poloviční Albánec. Říkal, že u jezera bude hrozné horko, a nabídl mi, že mě zaveze do Kosova. Trochu jsem se bál, ale díky tomu jsem poznal Kosovo.

Tam se Ti líbilo nejvíc?

Ano. Navštívit Kosovo byl pro mě asi největší zážitek. Co se týče přírody, nejkrásnější byla Makedonie. Je hodně hornatá a rostou tam meruňky, fíkovníky a další exotické ovoce vysoko v horách. Jsou tam hory podobné jako u nás, v Albánii už hory mají i 2500 m. Nejkrásnějším městem byla pro mě Budapešť. Její energie, architektura se svou historií, Řetězový most a řeka Dunaj mě okouzlily. Je tam také nejstarší metro v kontinentální Evropě – v roce 1896 byla v Budapešti spuštěna linka metra M1, starší je pouze v Londýně. V Černé Hoře byly zase nejkrásnější pláže s nádherně čistou světle modrozelenkavou vodou. Tento rok vyhrály 1. místo jako nejkrásnější pláže Evropy.

Navštívil jsi cestou i malé vesničky?

Někdy je dobré přizpůsobit se dané situaci a k tomu je cesta stopem ideální. Dostal jsem se tak do vesnic, které bych sám nevyhledal, mohl jsem vidět ten odlišný život ve srovnání s městem, mohl jsem se seznámit s mentalitou místních obyvatel, popovídat si a poznat zase jinou tvář Balkánu. Zajímavou zkušeností byla návštěva vesnice Češko Selo (v překladu: Česká ves), která má 12 obyvatel. Vznikla v době osídlování Rumunska Čechy před 200 lety, kde vzniklo šest vesnic. Češko Selo vznikla později jako jediná v Srbsku. Území českých osídlenců na rumunsko-srbských hranicích se jmenuje Český Banát. Češi sem přišli s vidinou lepšího života, ale nakonec pro ně byl život tady velmi těžký. Mladá generace se odstěhovala do Bělehradu nebo Nového Sadu za prací, protože v severním Srbsku jste buď zemědělec, nebo bezdomovec. V Češko Selo zůstali už jen staří lidé, domy jsou prázdné, je tam kostel, muzeum, ale nemá v nich kdo pracovat. Ani obchody už tam nejsou. Za pár let ta vesnice asi zanikne. Jsem rád, že jsem to ještě zažil.

Jak ses domluvil?

Buď anglicky, nebo pomocí překládače a umělé inteligence. Neměl jsem data, takže jsme se domlouvali přes mobily místních. Bez dat jsem fungoval i na Mapy.cz, které bez placené verze povolují stažení mapy jen jednoho státu. Takže jsem si vždy vyhledal nějakou benzínku nebo restauraci s wifi a stáhnul si mapu státu, který jsem zrovna navštívil.

V jakých podmínkách tam lidé bydlí?

Největší chudobu jsem viděl v Srbsku, pak v Albánii a v Kosovu. Největší sociální rozdíly byly v Kosovu – obrovský luxus a velká chudoba. Chudí žijí převážně v dřevěných chatrčích, někde nemají ani ledničku a jsou odkázáni na to, co si sami vypěstují, anebo v Češko Selo například na to, co jim lidé přivezou z města. Vidíte vyhublý dobytek, plno toulavých psů. Hodně se tam i krade. Jedna paní říkala, že měla vypěstovanou úrodu, kterou jí všechnu ukradli. Také proto soused sousedovi nevěří. Je tam korupce, drogy, vše řídí mafie.

Kde jsi přespával Ty?

První noc v Kosovu jsem šel spát na židovský hřbitov, přece jenom jsem se trochu bál a říkal si, že zrovna tam nikdo v noci nepůjde. Někdy jsem vylezl na kopec, jednou přespal ve zřícenině zámku, někdy v lese. Na hipisáckém koncertě jsem se nebál, tam jsem spal s nimi. V Černé Hoře jsem přespal i u místních.

Neměli tam ti lidé zájem odstěhovat se třeba sem?

Oni nechápou náš středoevropský způsob života, oni by se tady trápili. Tam se nehraje na čas. Když se autobus zpozdí o půl hodiny, nikdo to neřeší, je to normální. Ani nemáte možnost zjistit, proč se opozdil, a jste rád, že vůbec přijel. Lidé sedí v kavárnách, nic nedělají a jsou v klidu. Asi by tady ani nechtěli žít.

Co jsi zažil nejzajímavějšího?

Nejzajímavější zážitek byl hipisácký koncert v Bělehradu. Jednou za rok je tam velké setkání hipíků z celého Balkánu. Je to sice jedna noc, zato intenzívní. Tito lidé z hnutí hippies žijí mimo systém a jsou spokojení. Existuje mezi nimi výměnný obchod, neženou se za majetkem, všechno patří všem, bydlí v lesích, nosí květované oblečení a dredy. Nic neřeší a razí heslo: „Make love, not war" – „Milujte se, neválčete". Na Balkáně toto hnutí přežilo od 70. let. Balkán funguje celkově jako naše země před přibližně 30 lety. Tam jsem si alespoň vytvořil obrázek o minulosti, kterou jsem tady nezažil.

Na co nejtěžšího jsi cestou narazil?

Když jsem přejížděl autostopem hory Albánie a Kosova, zastavili mě na hranici. Albánci nejsou zvyklí, že tam někdo jede přes hranice jen jako turista a ještě k tomu v cizím autě. Mysleli si, že jsem nelegální migrant. Asi hodinu jsem jim musel vysvětlovat, že jsem pouze turista, aby mě pustili. Slunce už zapadalo, do Tirany, hlavního města Albánie, mi zbývalo snad 300 km. Nakonec jsem tam dojel a přespal, ale ráno jsem byl celý oteklý –měl jsem velkou alergickou reakci na jídlo, které mi dal řidič. Je důležité se před delší cestou zaregistrovat do systému DROZD, aby Ministerstvo zahraničních věcí vědělo, kde zrovna jste, a v případě nouze pomohlo.

Plánuješ přesto další podobnou cestu?

Na příští prázdniny plánuji cestu do Litvy, Lotyšska a Estonska. Co se týče mé budoucnosti, chtěl bych se setkat s domorodci, kteří žijí ještě původním způsobem života, ať už někde v džungli, třeba na některém ostrově v Indonésii, nebo v Jižní Americe v Peru či Ekvádoru. Tam mě to táhne i za rostlinkami. Na cestě po Balkáně jsem si také fotil bylinky. Je to můj další koníček.

Proto máš Instagram: bylinkar_dan?

Jsem začínající fytoterapeut. Příroda mě vždy táhla, na loukách bylo plno bylinek a já přemýšlel, jak se s nimi kdysi léčilo. Pak v době covidu jsem hledal něco, čím bych se zaměstnal, a tak jsem se začal zabývat bylinkami více. Postupně se to ve mně spojilo s potřebou pomáhat lidem a před rokem a půl jsem se do toho pustil naplno. Udělal jsem si kurz fytoterapeuta a teď už mohu pomáhat oficiálně. Kurz je ale jen základ – je třeba znát anatomii člověka, nemoci, jak fungují bylinky, je to hodně o studování. I když se tomu věnujete celý život, stejně všechny rostlinky nepoznáte. Sběr je možný ovšem jen pro vlastní potřebu. Pro prodej je mohu nakupovat od farem, které mají bylinky otestované, a teprve z nich vytvořit léčivé směsi.

Jaké jídlo jsi na Balkánu ochutnal?

Kultura, co se týče jídla, je úplně jiná než u nás. Hodně často jí luštěniny s masem, to mi hodně chutnalo, taky „Tavče na gravče" – typické makedonské jídlo z fazolí, paprik a cibule. K tomu se může přidat maso nebo uzenina. Chutnalo mi maďarské koření, čubrica, čili papričky. Hodně se jí turecký chléb s masem a se zelím. Je to kvašené zelí, ale má jinou chuť než to naše. Guláš mají také jiný. Je nezahuštěný, ale je v něm hodně zeleniny a masa. Ten byl také perfektní, všechno mi tam chutnalo.

Jak je to tam s alkoholem?

Jelikož je tam hodně muslimů, moc se alkohol nepije. Spíše se tam hodně kouří. Když jsem jezdil stopem, řidič byl schopen vykouřit za čtyři hodiny i celou krabičku. Děti kouří už od 13 let, marjánka byla vidět také na každém kroku.

Kterou školu teď navštěvuješ?

Studuji hotelnictví a cestovní ruch na Albrechtově střední škole v Českém Těšíně. Lákalo by mě pak studovat na nějaké vysoké škole se zaměřením na léčebné metody pomocí bylin. Samozřejmě, že bych chtěl také cestovat, ale ideálně přímo za faunou a flórou. Jsou influenceři, kteří cestují a živí se tím.

Tohle je tvůj sen?

Baví mě točit videa a také předávat informace o léčebných účincích rostlin. Hodně videí nemohu dávat na sociální sítě, protože jsou blokované algoritmem. Jde o to, že EU některé léčivé vlastnosti bylinek zakázala uvádět. Můj sen je, aby to vlády povolily.

Děkujeme za rozhovor
a přejeme ještě hodně krásných cest
Irena Jurgová
Foto archiv: Daniel Ponduša

TRADIČNÍ VÝTVARNÁ A LITERÁRNÍ SOUTĚŽ MUZEA TĚŠÍNSKA
PRO ŽÁKY ZÁKLADNÍCH ŠKOL
JABLUNKOVSKÝ
DŽBÁNEK
Téma: Vánoce
1. STUPEŇ ZŠ
VÁNOČNÍ DEKORACE
Vytvořte originální vánoční dekoraci podle své fantazie.
2. STUPEŇ ZŠ
VÁNOČNÍ POHLEDNICE NEBO PŘÁNÍ
Přední strana – dobový vánoční obrázek, motiv nebo ornament
Zadní strana – vánoční přání
Vaše výrobky nejen vystavíme, ale také předáme lidem, kterým mohou udělat radost o Vánocích.
Obdarujeme seniory, osamělé lidi, nemocné nebo další, kteří potřebují trochu vánočního potěšení.
Výrobek označte svým jménem, věkem, třídou a názvem školy
a odevzdejte v Muzeu trojmezí do 13. listopadu 2026.
Slavnostní vyhlášení proběhne 25. listopadu 2026 v 15:00 v sále jablunkovské radnice.
Muzeum trojmezí, Plk. Velebnovského 150, Jablunkov, 739 91
jablunkov@muzeumct.cz, +420 593 033 094, www.muzeumct.cz
Moravskoslezský kraj
JACKi
Jablunkovské centrum kultury a informací
Jablunkov
MUZEUM TĚŠÍNSKA
Příspěvková organizace
Moravskoslezského kraje

SVĚT OUTDOORU – NEJČTENĚJŠÍ ČASOPIS PRO MILOVNÍKY HOR A OUTDOORU UVÁDÍ
MEZINÁRODNÍ FILMOVÝ FESTIVAL ZIMNÍCH CESTOVATELSKÝCH A SPORTOVNÍCH FILMŮ

SNOW FILM FEST

13.-14. 11. 2026

SÁL RADNICE JABLUNKOV

13.11.

18:00 přednáška Daniela Ponduši
„Cesta Balkánem aneb jde cestovat i levně?"
19:30 nejlepší filmy o zimních sportech z celého světa i z domácí produkce
Vstupné: 80 Kč

14.11.

16:00 přednáška Lenky Hawliczkové
„Pacifická hřebenovka"
19:30 nejlepší filmy o zimních sportech z celého světa i z domácí produkce
Vstupné: 80 Kč

Občerstvení v ceně vstupenky

JACKi · kino KIJO · smsticket

HLAVNÍ PARTNEŘI: ober FAKT! Österreich · norskamoda NAJDI SVŮJ SEVER · alpenverein česko-slovensko · LASTING · SUUNTO · BĚŽ.CZ

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI: ZOOM · SNOWTREX · Svět outdooru · TULENIPASY · Hedvábná stezka.cz · Svět běhu · PÁDLER · knihynahory.cz · OUTDOOR FILMY.SK · HIKING.SK · kudyznudy.cz

Pohádková sobota
Tučňáci na arše
Spisovatel: Ulrich Hub
7. 11. 2026
v 16:00
Sál radnice Jablunkov
Divadelní soubor KUKUČ
VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ
PRO DĚTI OD 5 LET
JACKi
Jablunkov

KLUB PRO RODIČE S DĚTMI
KOUZELNÝ PODZIMNÍ LES
25. 11. 2026
9:00 – 11:00
Knihovna Jablunkov
Rezervace na tel.: 777 975 217
nebo na email:
knihovna@jackijablunkov.cz
Hravé objevování
Knižní tipy
Čtení
JACKi
Těšínské Slezsko
hutník
Jablunkov

DIVADELNÍ PODVEČERY
NA RADNICI

15. 11. 2026
V 17:00
SÁL RADNICE JABLUNKOV

AUTORSKÁ KOMEDIE

NEJPODIVNĚJŠÍ SVĚT KTERÝ ZNÁM

ČERNÝ HUMOR Z PRACOVNÍHO PROSTŘEDÍ KAŽDÉHO *Z VÁS*

DIVADLO TOM A JEFF

Předprodej: Dospělí: 100 Kč. Senioři: 80 Kč. Děti do 15 let: 50 Kč.
Na místě: Dospělí: 200 Kč. Senioři: 150 Kč. Děti do 15 let: 100 Kč.

JACKi Jablunkovské centrum kultury a informací
smsticket Předprodej vstupenek
Tom & Jeff
Jablunkov
smsticket

Zveme Vás na

ZDRAVOTNÍ PŘEDNÁŠKU

O BYLINKÁCH A MASTIČKÁCH

na potlačení bolesti pohybového aparátu člověka, na posílení imunitního systému a detoxikaci

Přednáší lázeňský lektor a bylinkář
KAREL ŠTENBAUR

2. 12. 2026 v 17:00

Obřadní síň budovy radnice Jablunkov

Tužku, papír na poznámky
a dobrou náladu s sebou

Přednáška je zdarma

Jablunkov

JACKi
Jablunkovské centrum kultury a informací

ADVENTNÍ KONCERT A
VÝSTAVA ZUŠ JABLUNKOV
NA TÉMA
NADĚJE
1. 12. 2026 v 16:30
Kostel Božího Těla Jablunkov
Základní
umělecká škola
Jablunkov
Jablunkov
Příspěvková organizace
Moravskoslezského kraje

KALENDÁRIUM AKCÍ
Jablunkov a okolí
LISTOPAD 2026

7. 11. 2026 v 16:00
POHÁDKOVÁ SOBOTA - DIVADÉLKO PRO DĚTI
TUČŇÁCI NA ARŠE
Jablunkov sál radnice
Pořádá: JACKi

7., 8., 14. a 15. 11. 2026
SVATOMARTINSKÉ HUSÍ HODY
Mosty u Jablunkova, Chata Skalka
Pořádá: Chata Skalka

8. 11. 2026 v 16:00
BENEFIČNÍ KONCERT
SION, Lenka Bromková
Jablunkov sál radnice
Pořádá: jablunkov-navsi.casd.cz

13. -14. 11. 2026
SNOW FILM FEST
Filmový festival, cestovatelské přednášky
Jablunkov sál radnice
Pořádá: JACKi - kino Mír

13. 11. 2026 v 18:00
CESTA BALKÁNEM ANEB DÁ SE CESTOVAT I LEVNĚ?
Cestovatelská přednáška - Daniel Ponduša
Jablunkov sál radnice
Pořádá: JACKi - kino Mír

13. 11. 2026 v 17:00
PUTOVÁNÍ PRAVĚKEM
Přednáška Mgr.Daniela Madzia, Ph.D.
Nýdek, Dřeviónka
Pořádá: Dřeviónka - Nýdek

14. 11. 2026 v 16:00
PACIFICKÁ HŘEBENOVKA
Cestovatelská přednáška - Lenka Hawliczková
Jablunkov sál radnice
Pořádá: JACKi - kino Mír

15. 11. 2026 v 17:00
DIVADELNÍ PODVEČERY NA RADNICI
Divadlo TOM A JEFF - „Nejpodivnější svět který znám"
Jablunkov sál radnice
Pořádá: JACKi

25. 11. 2026 v 15:00
SLAVNOSTNÍ VYHLÁŠENÍ VÝTVARNÉ A LITERÁRNÍ SOUTĚŽE JABLUNKOVSKÝ DŽBÁNEK
Jablunkov sál radnice
Pořádá: Muzeum Trojmezí

25. 11. 2026 v 9:00
KLUB PRO RODIČE S DĚTMI
Kouzelný podzimní les
Jablunkov, knihovna
Pořádá: JACKi - Knihovna

28. 11. 2026 v 15:30
SLAVNOSTNÍ ROZSVÍCENÍ VÁNOČNÍHO STROMEČKU
Jablunkov, Mariánské náměstí
Pořádá: JACKi

28. 11. 2026 v 13:00
MOSTOŘSKÁ ZABÍJAČKA & MIKULÁŠ & ROZSVÍCENÍ VÁNOČNÍHO STROMU
Mosty u Jablunkova, centrum obce
Pořádá: GOTIC

5. 12. 2026 v 17:30
KONCERT KAPELY POUTNÍCI
Mosty u Jablunkova, Kulturní dům PZKO „Kasowy"
Pořádá: GOTIC

6. 12. 2026 v16:00
MIKULÁŠSKÉ PŘEDSTAVENÍ - Divadelní přestavení pro děti „Jak to bylo na Mikuláše" - **Jablunkovské divadlo**
Jablunkov sál radnice
Pořádá: JACKi

JACKi ZPRAVODAJ - periodický tisk územního samosprávného celku města Jablunkov. Adresa vydavatele: Jablunkovské centrum kultury a informací, p. o., Mariánské náměstí 1, 739 91 Jablunkov, IČ 47999764. Vychází měsíčně pod ev. č.: MK ČR E 23799 v nákladu 2100 ks. Místo vydání: JACKi Jablunkov. Odpovědná osoba: Mgr. Gabriela Niedoba, ředitelka JACKi. Příjem inzerce e-mail: jacki@jackijablunkov.cz, tel: 558 358 013; redakce si vyhrazuje právo na krácení a úpravu textů. Tisk KLEINWÄCHTER holding s.r.o., Čajkovského 1511, 738 02 Frýdek-Místek.